

РЕШЕНИЕ

№ 10288

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА

при участието на секретаря НИЯ ИВ. РАЙЧИНОВА
като разглежда докладваното от РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА Гражданско дело № 20211110125045 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени от „*****“ ЕАД, срещу С. Б. Р. обективно кумулативно съединени иски за установяване вземането на ищеца, за което е издадена заповед за изпълнение, за цена на топлинна енергия, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 149 ЗЕ, обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за цена на топлинна енергия, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, цена на услугата дялово разпределение, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД и обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение, чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД.

Ищецът „*****“ ЕАД твърди, че на 08.02.2021г. е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу ответника за сумата 4723,21 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. ***** за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2020г., сумата 782,41 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2018г. до 28.01.2021 г., сумата 27,98 лева, представляваща цена за извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.01.2018г. до 30.04.2020г., сумата 5,23 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 03.03.2018г. до 28.01.2021г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане, както и за направените по делото разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение. В тази връзка било образувано гр. дело №7657/ 2021г. по описа на СРС, 170 състав, като по същото била издадена исканата заповед за изпълнение. В срока по чл. 414 ГПК ответникът подал възражение срещу заповедта, поради което на ищеца било указано да предяви иски относно вземанията си.

Ищецът извежда субективните си права при твърдения, че ответникът бил носител на правото на собственост върху имот, представляващ апартамент № 14, находящ се в гр. ***** , поради което бил потребител на топлинна енергия. Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни Общи условия (ОУ) на ищеца. Ищецът сочи също така, че през процесния период са действали Общите условия за продажба на топлинна енергия „*****“ АД на потребители за битови нужди в гр.София, одобрени с Решение от 2016 г., в сила от 10.07.2016г. Ищецът също така сочи, че етажните собственици в процесната сграда, в която се намира имотът на ответника, били сключили договор за извършване на услугата за дялово разпределение с „***** инженеринг“ ЕООД. В исковата молба са наведени твърдения, че през процесния период ищецът е доставил топлинна енергия в имота, като в същия била извършена и услугата дялово разпределение, но ответникът не изпълнил задължението си да престира насрещно- да плати цената на доставената топлинна енергия и получената услуга. Според чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ сумите за топлинна енергия били начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния период били изготвени изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение на топлинна енергия в сградата – „***** инженеринг“ ЕООД, на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на чл.71 от Наредба №2 за топлоснабдяването от 28.05.2004 год. и Наредба №16- 334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването. Ищецът релевира твърдения, че в съответствие с ОУ от 2016г. ищцовото дружество начислило обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по изготвените изравнителни сметки.

Ето защо ищецът моли съда да постанови решение, с което да бъде признато за установено по отношение на ответника съществуването на вземането му за сумата 4723,21 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. ***** за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2020г., сумата 782,41 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2018г. до 28.01.2021 г., сумата 27,98 лева, представляваща цена за извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.01.2018г. до 30.04.2020г., сумата 5,23 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 03.03.2018г. до 28.01.2021г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр. дело № 7657/ 2021г. по описа на СРС, 170 състав.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, наименован „възражение“, с който оспорва дължимостта на сумите, претендирани от ищеца.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № РД 41- 960/ 10.07.1987г. на ИК на СНС, на основание чл. 100 ЗТСУ (отм.), процесният имот е бил определен като обезщетение на ***** Р. От

представеното удостоверение за наследници се установява, че ***** Р. е починал и е оставил наследник по закон низходящия си С. Б. Р. (ответник в настоящото производство).

На 30.10.2020г. ответникът Р. се разпоредил с правото на собственост чрез правна сделка- продажба, за което е бил съставен н.а. № *****.

На 23.07.2002г. е сключен договор, по силата на който съсобствениците в етажна собственост, намираща се на адрес гр. София, ж.к. "Овча купел- 1", бл. 418, вх. А възложили на "***** инженеринг" ООД да извършва услугата дялово разпределение в сградата- етажна собственост. Договорът е сключен въз основа на решение на етажните съсобственици от 06.06.2002г.

Досежно установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена е прието заключение на съдебно-техническа експертиза. От заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че в имота има 3 отоплителни тела без ИРРО. От заключението на СТЕ се установява, че общият топломер се отчита ежемесечно. От отчетеното количеството топлинна енергия се приспадат технологичните разходи. Количеството доставена топлинна енергия е начислено при условията на неосигурен достъп. Стойността на топлинната енергия за отопление и отдадена от сградната инсталация е 4692 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът прие от правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи съществуването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответниците, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за ответниците възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер.

Първият спорен между страните въпрос е съществува ли облигационно правоотношение между страните, възникнало въз основа на договор за доставка на топлинна енергия.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Отношенията между ползвателя/ собственика и топлопреносното предприятие възникват от момента, в който последният придобие правото на собственост или енергия, а такъв е новия ползвател/ собственик. Конкретиката на случая сочи, че със заповед, издадена на основание чл. 100 ЗТСУ (отм.) в процесният имот е отстъпен като обезщетение на наследодателят на ответника. Посочената заповед има вещноправен ефект от деня на влизането ѝ в сила, по силата на чл. 103, ал. 1 ЗТСУ (отм.). По делото не са налице данни същата да е изменена или отменена, поради което същата е породила вещноправен ефект. Изложеното обуславя извод, че ответникът е придобил правото на собственост върху имота чрез наследствено правоприемство.

Отделно от изложеното, от събраните писмени доказателства се установява, че ответникът се е разпоредил с процесния недвижим имот след изтичане на исковия период.

При подписване на нотариален акт, оформящ правна сделка, нотариусът извършва нотариално удостоверяване на правото на собственост, съгласно [чл. 586, ал. 1 от ГПК](#). Удостоверителната функция на нотариуса по сделката е да установи, дали прехвърлителят (ответникът) е собственик на прехвърленото.

Изложеното обуславя извод, че ответникът е носител на правото на собственост върху имота, поради което и на основание чл.153 ЗЕ има качеството на потребител на топлинна енергия, съответно на основание чл. 150, ал. 2 от същия закона е обвързан от Общите условия на договорите за продажба на топлинна енергия за битови нужди и без изричното им писмено приемане.

Предвид изложеното между страните съществува облигационно правоотношение, възникнало въз основа договор за доставка на топлинна енергия.

По делото е установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата– етажна собственост (в която се намира процесният имот) е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Доставката на топлоенергия в количествата, отговарящи на фактурираните се установява от заключението на съдебно- техническата експертиза, което се основава на извършени ежемесечни отчети на средството за търговско измерване– общия топломер. Средството за търговско измерване се намира в сградата- етажна собственост и се отчита ежемесечно от ищеца, като етажните собственици имат възможност да присъстват при отчитането в случай, че посочат на ищеца свой представител, който следва да бъде уведомен за графика на отчитане. Съответно в определения от подзаконовите актове и общите условия срокове не са направени рекламации във връзка с отчитането на показанията, поради което и при липсата на възражения на етажните собственици относно отчетените показания, че същите са реално извършени, съответно е консумирано отчетеното количество топлоенергия. Съгласно заключението на вещото лице, стойността на доставената топлинна енергия в периода 01.05.2017г.- 30.04.2020г. е 4692 лева, до който размер следва да бъде уважен предявения иск.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни, че ответниците са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия. Поради изложеното, съдът

приема, че между тях и ищеца са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда- етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда- етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда- етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице- помагач “*****” АД.

Във връзка с оспорванията на ответника следва да се посочи, че обстоятелството дали ответникът фактически живее и ползва процесното жилище е ирелевантно. Качеството потребител на топлинна енергия е обусловено от притежаването на правото на собственост върху имота, а не от фактическото обитаване на същия. По отношение на начисленото количество топлинна енергия за БГВ, следва да се посочи и, че количеството топлинна енергия е определена при условията на неосигурен достъп, поради е неотнормирано обстоятелството обитаване ли се имота, съответно от колко лица.

Към посочената по-горе сума следва да се добави съответна част от дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, които съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „*****” ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на длъжника в забава – уговорен падеж за плащане на цената на доставена топлинна енергия, респ. датата на публикуване на общите фактури, както и отправена и получена от ответника покана за заплащане на таксата за дялово разпределение.

През процесния период отношенията между страните са регламентирани от Общите условия за продажба на топлинна енергия от ищцовото дружество на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с решение № ОУ-1/ 27.06.2016г. на КЕВР, публикувани във вестник "Монитор", в сила от 11.08.2016г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от тези Общи условия, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32,

ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Изложеното обуславя извод, че падежът на задължението, респ. изпадането на потребителя в забава е обусловено от изтичането на определения срок. Задължението на ответниците е парично и за периода на своята забава същите дължат обезщетение в размер на законната лихва, съгласно нормата на [чл. 86 ЗЗД](#). Това обуславя основателността на исковата претенция за присъждане на обезщетение за забава до размер 777,24 лева.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция и в тази част се явява неоснователна.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство.

Съобразно уважената част от исковите ответникът следва да бъде осъден да плати на ищеца сумата 159,57 лева, представляваща направени в заповедното производство и сумата 928,15 лева – направени в исковото производство разноси.

На основание чл. 38 ЗА, на процесуалния представител на ответника следва да се определи възнаграждение за осъществената защита в първоинстанционното производство в размер на 300 лева. Съобразно отхвърлената част от исковите, на същия следва да се присъди възнаграждение в размер на 2,25 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на С. Б. Р., с ЕГН *****, съществуването на вземането на “*****” ЕАД, с ЕИК *****, за сумата 4692 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на адрес гр. *****, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2020г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 08.02.2021г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 149 ЗЕ, сумата 777,24 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г.- 28.01.2021г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, сумата 27,98 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение в имот, намиращ се в гр. София, кв. “Овча купел- 1” бл. 418, вх. А, ет. 4, ап. 14, за периода 01.01.2018г.- 30.04.2020г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на

заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 08.02.2021г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 23.02.2021г. по ч.гр.д. № 7657 по описа за 2021г. на Софийския районен съд, 170 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените от “*****” ЕАД, с ЕИК ***** против С. Б. Р., с ЕГН *****, обективно съединени иски за установяване на вземането на “*****” ЕАД за цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на адрес гр. *****, за периода 01.05.2017г.- 30.04.2020г., над сумата 4692 лева до сумата 4773,21 лева, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 149 ЗЕ, за обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2018г.- 28.01.2021г. над сумата 777,24 лева до сумата 782,41 лева, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, за обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за сумата 5,23 лева, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, като неоснователни.

ОСЪЖДА С. Б. Р., с ЕГН *****, да плати на “*****” ЕАД, с ЕИК *****, сумата 159,57 лева, представляваща направени в производството по ч.гр.д. № 7657 по описа за 2021г. на Софийския районен съд, 170 състав, сумата 921,18 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноси, съобразно уважената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА “*****” ЕАД, с ЕИК ***** да плати на адв. Д. Ц. С., Адвокатска колегия гр. Враца, с адрес: гр. София, ул. “Верила” № 1, офис 3, сумата 2,25 лева, представляваща възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска защита в производството по гр. дело № 25045 по описа за 2021г. на Софийския районен съд, 170 състав, съобразно отхвърлената част от исковите, на основание чл. 38, ал. 1 ЗА.

Решението е постановено при участието на “*****” АД като трето лице помагач на страната на ищеца “*****” ЕАД.

Съдия при Софийски районен съд: _____